

Arrest

nr. 59 666 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 21 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2007 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Alger in Algerije op basis van haar huwelijk met de heer B.A., een Belgische onderdaan, te Messaad in Algerije.

1.2. Op 6 januari 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum lang verblijf (type D) en op 8 februari 2008 komt zij het Rijk binnen.

1.3. Op 19 mei 2008 dient verzoekster een vestigingsaanvraag in als echtgenote van de heer B.A.

1.4. Op 27 oktober 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), nadat vastgesteld werd dat verzoekster en haar echtgenoot uit de echt gescheiden zijn.

1.6. Op 17 februari 2010 dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad tegen de voormelde beslissing. Dit beroep wordt op 29 april 2010 verworpen bij arrest nr. 42 590.

1.7. Op 21 januari 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt dezelfde dag betekend en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten :

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar geen recht op een automatisch verblijf. Ze kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Verweerder verwijst naar artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en preciseert dat verzoekster het vereiste belang bij haar beroep ontbeert. Verweerder specificeert dat een eventuele schorsing/nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins belet dat verzoekster onder de gelding van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten valt, *“ondermeer het bevel van 12 januari 2010 (bijlage 21).”* Verwerende partij verwijst naar het in punt 1.6. vermelde arrest van de Raad, stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden, dat verzoekster hieraan gevolg dient te geven en dat het door de verwerende partij nog steeds kan uitgevoerd worden.

2.2. Het gegeven dat verzoekster eerder een beslissing ontving waarin een bevel om het grondgebied te verlaten besloten is, verhindert niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat daarna wordt getroffen, kan bekleed zijn met een schending van een bepaling van het EVRM, waar verzoekster wel degelijk een belang aan ontleent. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 3 en 8 EVRM. Verzoekster werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt

"De beslissing bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven "omdat verzoekster niet in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De intentie om te huwen zou aan verzoekster geen automatisch recht tot verblijf geven". Schending van artikel 8 van het Verdrag van 4/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(...). Op heden woont zij samen met een Belgische onderdaan, de heer X. Zij hebben huwelijksplannen. Zij traden op 30/09/2010 reeds in het huwelijk voor de imam (**stuk 7**). De oprechtheid van het huwelijk van verzoekster kan dus niet in vraag worden gesteld. Verzoekster heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van haar gezinsleven cf. art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid. Het volstaat de situatie op heden te laten controleren om vast te stellen dat het een zeer gelukkig echtpaar betreft. Art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is dus geschonden door de bestreden beslissing. Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene.

'Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.' (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt de vestiging aan verzoekster geweigerd en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, zonder verder onderzoek naar de huidige situatie en de intenties van verzoekster en de heer (G.G.). Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De juridische grondslag en de feitelijke overwegingen opgenomen in de in casu bestreden beslissing laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd gegeven.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen.

Zo werd verwezen naar artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet krachtens hetwelk de Minister of zijn gemachtigde, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel kan geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De feitelijke overwegingen zijn eveneens terug te vinden in de bestreden beslissing:

"(...) - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar geen recht op een automatisch verblijf. Ze kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is (...)"

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008).

Verder is het zo dat verzoekster nergens de motieven van de bestreden beslissing aanvecht of weerlegt. Deze beslissing werd conform de Vreemdelingenwet genomen zodat er geen sprake kan zijn van een manifeste beoordelingsfout. Terwijl: art. 8 E.V.R.M. daarenboven niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van art. 8 E.V.R.M. is overgegaan. Het volstaat dat de administratie dit impliciet heeft gedaan. Art. 8 E.V.R.M. omvat geen dergelijke motiveringsverplichting (R.v.V., nr. 8436 van 7 maart 2008).

Desondanks werd er wel verwezen naar het feit dat een voorgenomen huwelijk geen automatisch recht op verblijf creëert en dat zij met een visum kan terugkeren naar België vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. Bovendien toont verzoekster niet aan op welke wijze de thans bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 E.V.R.M. De bestreden beslissing strekt er namelijk niet toe het eventuele gezinsleven van betrokkene te verhinderen of te bemoeilijken, doch impliceert dat zij het land (tijdelijk) dient te verlaten teneinde zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomst-documenten. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé -en gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van art. 8, tweede lid van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van enig openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in art. 8, tweede lid E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds (R.v.V., nr. 9.550, 01.04.2008). Dit is in casu het geval. Het nadeel is immers aan het eigen verzuim te wijten, namelijk het illegaal verblijf. De stelling dat verzoekende partij een relatie onderhoudt met een Belg met wie zij in het huwelijk wenst te treden, stelt haar niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in art. 2 Vreemdelingenwet vereiste binnenkomsten verblijfsdocumenten. De in art. 2, 2° Vreemdelingenwet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt er in dit artikel een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en privéleven (R.v.V., nr. 9550 van 4 april 2008). Art. 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St. nr. 99.581 van 9 oktober 2001), noch kan art. 8 E.V.R.M. worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (R.v.V., nr. 3225 van 26 oktober 2007). Een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar partner, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 E.V.R.M. (cfr. E.H.R.M., Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 E.H.R.R. 228; R.v.V., nr. 2682 van 16 oktober 2007). Verzoekster heeft immers de mogelijkheid om terug te keren naar België, nadat zij in het bezit zal gesteld zijn van de vereiste binnenkomst-documenten. Samengevat kan dus enkel vastgesteld worden dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.V., nr. 4683 van 11 december 2007). Terwijl: verzoekster niet uiteenzet in welke mate de bestreden beslissing artikel 3 E.V.R.M. en de algemene zorgvuldigheidsplicht schendt.

Onder middel in de zin van art. 39/69 §1, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St. nr. 135.590, 17 december 2004; R.v.St. nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St. nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

3.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is in de aangeduide mate gegrond.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cfr. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

3.6. Het gegeven dat verzoekster reeds in het huwelijk trad “voor de imam” maakt niet dat verzoekster op wettige wijze getrouwd is. Er is in deze dan ook enkel sprake van een huwelijksintentie zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt. Een huwelijksintentie stelt verzoekster niet vrij van de verplichting te beschikken over de nodige binnenkomstdocumenten. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat in concreto aan te tonen dat zij een gezinsleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het verdragsartikel voorziene bescherming verdient. Verzoekster kan de foto's gevoegd bij het verzoekschrift niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat twee personen samen afgebeeld worden. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad merkt verder op dat, mocht er al sprake zijn van een gezinsleven, de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

3.7. Aangezien het administratief dossier geen elementen bevat aangaande verzoeksters gezinsleven met haar nieuwe partner, en evenmin een verblijfsaanvraag die ingediend werd op grond van verzoeksters nieuwe relatie, ziet de Raad niet in op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris een afweging had kunnen maken in het licht van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van “de wet, m.n. schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig, gezien verzoekster voor lange tijd, gescheiden zal worden van haar toekomstige echtgenoot die een verblijfsrecht in België heeft en niet kan gedwongen worden om samen met haar het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft zich op korte termijn reeds goed geïntegreerd in België. Ze is ingeschreven in verschillende interim-kantoren (stuk 3). Zo werkte ze in september 2009 bij MDC te Hamme (stuk 4).

Verzoekster kan tewerkgesteld worden op de logistieke dienst bij Photo Hall van zodra ze over geldige verblijfsdocumenten beschikt (stuk 5).

Uit de attesten van gekendheid blijkt dat verzoekster zich op korte termijn goed heeft geïntegreerd en een brede vriendenkring heeft uitgebouwd (stuk 6).

Door een zo verstrekken beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen, nl. de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het gezinsleven van verzoekster en van haar echtgenoot, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden”.

3.9. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Terwijl: aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel, er op gewezen dient te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (R.v.V., nr. 32 069 van 28 september 2009). Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn wanneer deze vaststelt dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Het feit dat verzoekster stelt dat zij in het huwelijk wenst te treden met haar Belgische partner doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het feit dat zij niet in het bezit is van de wettelijk vereiste documenten is haar eigen verantwoordelijkheid. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State vormt het recht om te huwen geen beletsel voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St, nr. 152.639, 26 april 2006). De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. (R.v.St. 159.485 dd. 1 juni 2006). Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel is een vorm van het redelijkheidsbeginsel. Het beginsel is slechts geschonden wanneer het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3.006, 24 oktober 2007). Verzoekende partij verblijft reeds geruime tijd illegaal in België en ligt dus hierdoor zelf aan de basis van het nadeel dat zij inroept. Het middel is ongegrond.”

3.10. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een toepassing uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cfr. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.11. Verzoekster staat op geen enkele wijze haar betoog dat zij “voor lange tijd zal gescheiden worden van haar toekomstige echtgenoot.” De Raad herinnert eraan dat er in deze ook nog maar sprake is van een huwelijksintentie. Verzoekster verwijst naar haar integratie in België. Te dezen komt het verzoekster toe de aan haar verzoekschrift gevoegde stukken ten bewijze daarvan over te maken aan de verwerende partij en er een gepaste verblijfsaanvraag aan te verbinden. De Raad kan niet besluiten tot een schending van de in het middel aangehaalde beginselen op grond van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA